

Arrest

nr. 120 685 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 november 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 11 april 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 7 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"[...] In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.04.2013 werd ingediend door:

(...)

Om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

-een tewerkstellingsattest dd; 25.06.2013

-loonfiches (januari-mei 2013) uit deze fiches blijkt dat de referentiepersoon deeltijds tewerkgesteld is via het systeem van dienstencheques (34u/per week) en in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van 1067,6 euro.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000 euro bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor haar maar net boven deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor haar partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheds- en het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Verzoekende partij betoogt, na een inleidend theoretisch betoog over de geschonden bepalingen en beginselen, als volgt:

"[...] Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;

- dat blijkbaar de Belgische partner van verzoeker niet over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt " beschikt om te voorzien in het onderhoud van haarzelf en van haar partner (verzoeker);

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker louter en alleen inzake de bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij werden betwist.

Vervolgens moet gewezen worden op het arbeidscontract van de partner van verzoeker. Verwerende partij stelt dat tussen de maanden 01/2013 en 05/2013 verzoekers partner "slechts" over een gemiddeld maandelijks inkomen beschikt van 1067,60 euro en dit zagezegd net boven de 1000,00 euro inzake de armoedegrens van een alleenstaande. Verwerende partij concludeert dat dit onvoldoende is om een waardig leven te leiden, zonder een behoefte-analyse te doen van de concrete situatie van verzoeker.

In realiteit is de berekening van verweerder in feite onzorgvuldig, onredelijk en onvolledig. Immers, de volgende berekening geldt als men de loonbrieven van verzoekers partner bekijkt/analyseert:

Samenvattend verdiende de Belgische partner van cliënt de volgende bedragen:

1) maand 01/2013: 1.313,90 euro (netto inkomen) + 5,50 euro (forfaitaire vergoeding werkkledij) + 18,92 euro (telefoonkosten) = Totaal netto-inkomen = 1.338,32 euro/maand 01/2013.

2) maand 02/2013: 1.167,05 euro (netto inkomen) + 4,75 euro (forfaitaire vergoeding werkkledij) + 16,34 euro (telefoonkosten) = Totaal netto-inkomen = 1.188,14 euro/maand 02/2013.

3) maand 03/2013: 1.243,58 euro (netto inkomen) + 5,25 euro (forfaitaire vergoeding werkkledij) + 18,06 euro (telefoonkosten) = Totaal netto-inkomen = 1.266,89 euro/maand 03/2013.

4) maand 04/2013: 1.081,37 euro (netto inkomen) + 4,00 euro (forfaitaire vergoeding werkkledij) + 13,76 euro (telefoonkosten) = Totaal netto-inkomen = 1.099,13 euro/maand 04/2013.

5) maand 05/2013: 532,10 euro (netto inkomen) + 1,00 euro (forfaitaire vergoeding werkkledij) + 3,44 euro (telefoonkosten) = Totaal netto-inkomen = 536,54 euro/maand 05/2013. (NOTA BENE: de partner van cliënt is in de maand 05/2013, 14 dagen op verlof geweest).

Zo ziet het netto-inkomen van de partner van verzoeker er gemiddeld uit:

Periode 01/2013 tot en met 05/2013 (hier wordt geen rekening gehouden met de forfaitaire vergoeding voor werkkledij en telefoonkosten):

$1.313,90 + 1.188,14 + 1.266,89 + 1.099,13 + 536,54 = 5.429,02$ euro / 5 maanden = 1.085,804 euro gemiddeld per maand.

Samengevat betekent dit:

- de partner van verzoeker een arbeidscontract voor onbepaalde duur heeft;

- dit inkomen een stabiel karakter heeft;

- het inkomen in de maand mei 2013 laag was, te wijten is aan het gegeven dat de partner van cliënt 14 dagen op verlof is geweest (hier werd geen rekening mee gehouden door verwerende partij, alleszins blijkt dit niet met zoveel woorden uit de bestreden beslissing);

- bij de berekening van het gemiddeld maandelijks inkomen geen rekening werd gehouden met de forfaitaire vergoeding voor werkkledij en de vergoeding voor telefoonkosten;

Integendeel, verwerende partij heeft geen enkele behoeften-analyse gemaakt en nodigde noch verzoeker noch diens Belgische partner recente inkomstenbewijzen voor te leggen. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet spreekt enkel van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Gelet op de concrete situatie van dit dossier, was het minstens gepast om verzoeker de kans te geven bijkomende stukken binnen te brengen ten einde een duidelijk financieel beeld te geven aan verwerende partij, zodat deze laatste een behoeften-analyse kan voeren. In de bestreden beslissing VERONDERSTELT verwerende partij dat de partner van verzoeker geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Deze modus operandi van verwerende partij is niet ernstig te noemen. Minstens had verwerende partij verzoeker bijkomende stukken moeten vragen om een behoeften-analyse te kunnen uitvoeren. Wat er ook van zij, zijn er - in tegenstelling tot wat verwerende partij beweerd - voldoende, toereikende en stabiele bestaansmiddelen voorhanden.

Het gegeven dat men het verblijf van verzoeker weigert om reden dat de bestaansmiddelen (of eerder het gebrek aan informatie (lees: stukken)) van verzoekers partner niet voldoende zouden zijn zonder een in concreto-beoordeling van verzoekers situatie is immers in strijd met wat de Raad van State in zijn advies van 04/04/2011 stelde (Advies R.v.St, n0 49 356/4, DOC, 0443/015)

[...]

Hoewel het advies van de Raad van State handelt over artikel 10 van de Vreemdelingenwet, is de redenering van de Raad van State mutatis mutandis tevens van toepassing in het kader van artikel 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet. Gelet op voormeld advies en op het gegeven dat verwerende partij op geen ogenblik is overgegaan tot de beoordeling van de concrete situatie van verzoeker, is er tekort geschoten aan de in het middel bepaalde wettelijke bepalingen. Er is geen concrete behoeftenanalyse geweest in casu. Meer nog, verwerende partij laat na een behoeftenanalyse te doen. De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen. Verzoekers partner beschikt immers over voldoende bestaansmiddelen, die stabiel en regelmatig zijn. Minstens toont hij aan dat hij "actief" op zoek is naar werk. Verwerende partij heeft over een behoeftenanalyse met geen woord gerept en heeft ook geen enkele moeite gedaan om bijkomende recente relevante stukken (bv recente stukken van verzoekers partner of de loonbrieven van verzoeker zelf) op te vragen van verzoeker of diens partner. Een dergelijke manier van handelen is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet spreekt enkel van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Gelet op de concrete situatie van dit dossier, was het minstens gepast om verzoeker de kans te geven bijkomende stukken binnen te brengen ten einde een duidelijk financieel beeld te geven aan verwerende partij, zodat deze laatste een behoeftenanalyse kan voeren. Deze modus operandi van verwerende partij is niet ernstig te noemen. Minstens had verwerende partij verzoekster bijkomende stukken moeten vragen om een behoeften-analyse te kunnen uitvoeren. Wat er ook van zij, zijn er - in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert - voldoende, toereikende en stabiele bestaansmiddelen voorhanden.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, evenals de hoorplicht.

Hij betoogt dat verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissing enkel heeft rekening gehouden met het inkomen van zijn partner, doch geen enkele behoefteanalyse heeft gemaakt, noch verzoeker of zijn partner te hebben uitgenodigd recente inkomstenbewijzen voor te leggen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de hoorplicht of het recht om zijn standpunt naar voor te brengen inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan genomen worden die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Een beslissing tot weigering van de vestiging kan niet als zulk een maatregel worden gezien, daar die beslissing niet is gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker zoals begrepen in het voornoemde beginsel van behoorlijk bestuur, maar voortvloeit uit de toepassing van de wet op de vestigingsaanvraag van hem waarbij, hij zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn aanvraag tot vestiging en de mogelijkheid heeft gekregen om zijn aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

Verder wenst verwerende partij op te merken dat verzoeker niet betwist dat zijn partner een gemiddeld maandinkomen heeft dat amper boven de armoederisicogrens van 1000€ per maand uitsteekt.

De verblijfsaanvraag werd geweigerd daar het inkomen van de referentiepersoon, conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet ten minste gelijk is aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen, Overeenkomstig deze wettelijke bepaling dient de referentiepersoon over minstens 1.307,784€ netto/maand te beschikken¹. Volgens de berekening van het Bestuur bedraagt het gemiddeld maandelijks inkomen van de referentiepersoon 1.067,6 €/maand, volgens verzoeker bedraagt het 1.085,804€/maand. Ongeacht het bedrag dat in aanmerking genomen wordt blijft het gemiddelde maandelijks inkomen van de referentiepersoon onder de 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002.

Waar verzoeker stelt dat er geen behoefteanalyse werd gemaakt, dient verwerende partij op te merken dat verzoeker het bestaan van "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" niet heeft aangetoond en enig bewijs van het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet ontbreekt. Hierdoor diende het Bestuur niet over te gaan tot een beoordeling van welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende derhalve geen verdere "behoefteanalyse" te doen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel - dat verzoeker ook geschonden acht legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV, 24 januari 2011, nr. 54.807)

Uit de bespreking van het enige middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd

worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd. (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Het enige middel is ongegrond."

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

[...]"

Artikel 42, §1, tweede lid van vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

2.5. In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde bestaansmiddelen het volgende gesteld: « Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

-een tewerkstellingsattest dd; 25.06.2013

-loonfiches (januari-mei 2013) uit deze fiches blijkt dat de referentiepersoon deeltijds tewerkgesteld is via het systeem van dienstencheques (34u/per week) en in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van 1067,6 euro.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000 euro bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor haar maar net boven deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor haar partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Hierbij moet worden benadrukt de Raad van State reeds oordeelde dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 196 december 2013, nr. 225.915).

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 : « il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. »)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het bedrag van 120% van het leefloon heeft gehanteerd als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is.

De Raad bemerkt voorts geen aanwijzingen in het administratief dossier of in de bestreden beslissing dat de gemachtigde, na vaststelling dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoen aan het bedrag van 120% van het leefloon, is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van verzoekende partij en diens partner. Een behoeftenanalyse blijkt niet.

Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van verzoekende partij, indien niet voldaan is aan de voorwaarden van bestaansmiddelen zoals vastgesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekende partij en diens Belgische partner, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

In casu, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER